

РЕШЕНИЕ

№ 3690

гр. София, 08.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 03.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4312** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], бл № 25, вх.“А“, представлявано от управителя А. Г., чрез адвокат М. С. от САК, срещу решение № 36445 от 10.02.2020 г., постановено по н.а.х.д.№ 6138/2019 г. от СРС, НО, 94-ти състав.

С обжалваното решение е изменено наказателно постановление № 23-002001 от 16.11.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда“ Софийска област, като наложено на касатора за извършено нарушение на чл.62, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ административно наказание „имуществена санкция“, е намалено от 2 500 лв. на 1500 лв.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е постановено в нарушение на материалния закон, при съществени процесуални нарушения и е необосновано. Нарушени са чл.42 и чл.57 ЗАНН – нарушението не е описано достатъчно. Липсва описание на мястото, където е извършено нарушението. Събраните доказателства не са обсъдени в цялост.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, които да обуславят различна преценка на събраните по делото доказателства.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал на основание чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя С. М. и свидетелите Т. и М.. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42 и чл.57 ЗАНН. Както в АУАН, така и в оспореното наказателно постановление ясно и подробно е описано мястото на извършване на нарушението. Отразени са и всички обстоятелства, касаещи осъществяването на нарушението.

Неоснователно е и оплакването за липса на конкретни обстоятелства, въз основа на които са издадени АУАН и НП. И в двата административни акта са посочени обхвата и действията, предприети в хода на проверката, установените факти от контролните органи. Посочено е в какво се състои нарушението, като нарушената правна норма е изписана и цифром и е обяснена словесно.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Правилен е изводът на СРС, че наложената имуществена санкция от 2 500 лв. е явно несправедлива, поради което същата е намалена на 1500 лв., което е законоустановеният минимум, който размер се явява съответен на целите по чл.12 ЗАНН и на критериите по чл.27,ал.2 ЗАНН

С оглед на изложеното решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да

бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК , във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН
Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 36445 от 10.02.2020 г., постановено по н.а.х.д.№
6138/2019 г. от СРС, НО, 94-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :